Ἐν Προβορίῳ τῇ 20/8/1946

Ἀγαπητὲ Κυριάκο

Ἐδῶ ἡ δασκάλα μου, τὰ
παιδιὰ ὅλα ἀγαποῦν τὸ σχο-
λεῖο μὲ τὴν καρδιά.
Μόνο τὸ ἔξω δὲν θέλουν,
ἔχουν ἀνάγκη τὴν ἀσχο-
λία μὲ τὰ μαθήματα, μὰ
ἐκεῖνο ποὺ θέλουν εἶναι
νὰ παίζουν ἀπὸ τὸ πρωΐ
ὡς τὸ βράδυ. Ἐμεῖς ὅμως
δὲν τὸ ἀφήνουμε, γιατὶ
ἔτσι θὰ μάθουν νὰ εἶναι
τεμπέληδες καὶ ἀνώφελοι
στὴ ζωή. Ἔτσι ἔχουν
ἀνάγκη ἀπὸ ἐπίβλεψη
καὶ ἀπὸ ἐνδιαφέρον.
Ἐδῶ ἔχουμε καὶ τὴν Παι-
δικὴ Ἑστία Προφήτου Ἠλιοῦ,
ποὺ ὅσο μπορεῖ βοηθάει,
μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει
πολλὰ πράγματα, γιατὶ
δὲν ἔχει τὰ ἀπαραίτητα.
Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἔρθω
ἀπὸ κεῖ τὸν Ὀκτώβριο,
νὰ ἀναπαυθῶ λίγο, νὰ
ἀναπνεύσω καθαρὸ ἀέρα
καὶ νὰ ἀνανεωθῶ ψυχικά.
Ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν θὰ
μπορέσω, γιατὶ ἡ Ἐπι-
τροπὴ δὲν ἔχει χρήματα
καὶ ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ
πληρώσει τὰ ἔξοδα τῶν
δασκάλων. Ἐγὼ ὅμως
θὰ κάνω τὸ δυνατὸ νὰ
ἔρθω, γιατὶ ἔχω ἀνάγκη
ἀπὸ ξεκούραση καὶ ἀπὸ
ψυχικὴ ἀνανέωση.

Ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο Προφήτου Ἠλιοῦ